

Filip Tamás

A képzelet látogatói

Vezeklők érkeznek sokfelől.
Megtelik velük a szálloda.
Tébolyult ablakok mögött mind
előkészítik ugyanazt a ruhát, hogy
másnap egyformán nézzenek ki.
Addig egy kortyot se isznak,
nem vesznek magukhoz ételt,
és nem alszanak. Arcukat mintha
sok g torzítaná el, szerveik
egymásba préselődnek.
Befelé folynak a könnyeik,
amikor lehajolnak, hogy
megcsókolják egyetlen szerelmük
földbe maródott nyomait
a lebontott bordélyház helyén.

Fehéredik

Az egy, aki voltam, váratlan
szóródik szét, mint kiszakadt
zacskóból a kristálycukor.
Lépteim alatt ropog, vagyis
én ropogok, pedig
megédesíthettem volna a teát,
a tejet, a vért, a bort.

De inkább az utcapor
fehéredik tőlem,
széthordja a cipő, csillog
minden, belőlem semmi
nem marad, legfeljebb
a talp, ami szétaposott
mindent.

Töprengés

*Felgyújtja magát az erdő, menekülnek
belőle a fák, a fatolvajok, az unikornis.
A szűz marad, elkerülik a lángok.
A városban épp boldoggá avatnak
egy máglyahalált halt vértanút.*

*Olvastam, mítoszok vezérlik tetteinket.
Talán igaz volt, de a távirányítóban
kimerült az elem, mindegy hát, kinek
a kezében van, el is dobhatja akár, és mi
nyugodtan szétszéledünk, vagy
együtt maradva, nézhetünk föl
az összekormozódott csillagokra.*

Azonosság

*Épp cinkelt lapok
felismeréséhez kerestem
kontaktlencsét egy optikában,
amikor rendőrt hívtak ki rám.*

*Elfelejtettem mondani,
szélhámós vagyok, de az
mindennél rosszabb, hogy
egyetlen sorom se olvasta senki.*

*Örökül hagyom rátok a port,
melyet egy omnibusz padlójáról
söpörtek össze százötven éve.
Egy árverésen jutottam
hozzá, van certifikátja is.*

*Maszkot viselek, mely
arcommal pontosan azonos.
Ha leveszem, mintha
eldobnám önmagam.
Rejtőzködöm, tehát vagyok.*

Torokhangok

*Betegfogatot húztak gyöszös lovak,
egy tüdőbajos kelmefestőt a ködös
tavak felől. Vére kifehéredik
lassan, szemében homály borong.
A hordágy emlékezik az ispotályra,
az ajtók mögött hörgő eltávozókra.
Mindig ugyanaz a hang, mely akárhány
torokból tör is föl, nem olvad egybe
soha. Kórus, amelyben mindenki
szólista marad. De jó, hogy nincsen
itt tükör, még belévetném magam.*

Esély

*A csigaház hova bújhat,
ha csiga nincs benne már,
hogymáshoz vele
az elefántcsonttoronyba?*

*Egy szobát szeretnék,
most azonnal, kályhával,
megvetett ággyal, hogy
kiolvadjon csontjaimból a fagy.*

*Egyszer itt aludtál.
A sima pléd, vakító lepedő
úgy őrzi tested láthatatlan
nyomait, akár egy várostérkép*

*az utcák földrengés, tűzvész és
szökőár előtti állapotát, mikor
még jártak a villamosok.*

*Csak egy gigászi fa maradt
állva, őt mindentől megóvta
a törzsét körbeölelő moha.*

Mitől szédülök

*Az őszi ég egy léghajóra szállt.
Fent minden áll, lent minden
rohan, első világháborús pattogó,
szögletes menetben. Mintha
futkosó árnyakat soroztak volna
be egy csukaszürke regimentbe.*

*Zeppelin-szivarra gyújtok,
szipákolok, füst-könnyeim
törölgetem kézfejemmel, édes
mindegy mitől szédülök
a bukdácsoló partokon.*

*Kő-reggelimhez korán keltem,
homok-ebédem elfújta a szél.
kanalam nincs a sár-vacsorához.
Jóllakom hát a szivar-meleggel,
s ha végigégett, fáradt lavinaként
dőlök vissza az óceánba.*

Edzőterem

*Kezdődik a vívólecke,
lekapcsolják a villanyt.
Miszlikbe aprít a félelem,
de amikor kigyúlnak a fények,
nincs egy karcolás se rajtam.*